

**ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ
5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008**

Κυρίες και κύριοι,

ΕΓΣΣΕ

Σας ευχαριστώ για την παρουσία σας σήμερα και, σπεύδω κατ' αρχήν –για να προλάβω και τις ερωτήσεις σας– να σας πω ότι οι συνομιλίες για τη νέα εθνική σύμβαση εργασίας προχωρούν ικανοποιητικά. Και, ως προς το πνεύμα που κυριαρχεί σ' αυτές, δεν έχουν καμία σχέση με τις διαπραγματεύσεις για το ...Σκοπιανό!

Ευελπιστώ, λοιπόν, ότι θα καταλήξουμε ομαλά σε μία ευρύτερη συμφωνία, που δεν θα περιορίζεται στα οικονομικά θέματα μόνο.

Σε κάθε περίπτωση, εμείς, οι δυνάμεις της εργασίας, εργοδότες και εργαζόμενοι, διεξάγουμε ένα καλόπιστο και ουσιαστικό διάλογο, με αίσθημα ευθύνης και με συνείδηση ότι αντιμετωπίζουμε μια οικονομική συγκυρία που είναι δύσκολη για όλους και η οποία απαιτεί νηφαλιότητα και συνεννόηση.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Στη δύσκολη αυτή οικονομική συγκυρία, το πρόβλημα της ακρίβειας ανακύπτει οξύτερο παρά ποτέ: πλήττει τη μέση ελληνική οικογένεια και δημιουργεί μια δυσβάστακτη καθημερινότητα για πολλούς συμπατριώτες μας.

Στα τηλεοπτικά παράθυρα αναζητείται καθημερινά ο εχθρός. Η «αισχροκέρδεια» και οι «κερδοσκόποι» είναι ο συνηθέστερος –και πιο εύκολος– στόχος. Οι υπεύθυνοι, σύμφωνα με την αντίληψη αυτή, πρέπει να εντοπιστούν στους κόλπους της επιχειρηματικής κοινότητας και να διαπομπευθούν ως εχθροί της κοινωνίας μας.

Είναι, επαναλαμβάνω, μια εύκολη και τελικά ανέξοδη συνταγή. Αυτήν ακολουθούν και τα «41 μέτρα κατά της ακρίβειας», που πρόσφατα εξήγγειλε πανηγυρικά το Υπουργείο Ανάπτυξης. Δυστυχώς, για τους ίδιους λόγους, η αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων πρόκειται να αποδειχθεί αντιστρόφως ανάλογη των προσδοκιών που τα συνοδεύουν. Όπως, άλλωστε, έχει συμβεί και στο παρελθόν.

Ο λόγος για την προδιαγεγραμμένη αναποτελεσματικότητα της νέας «μάχης κατά της ακρίβειας» που ανέλαβε το υπουργείο είναι απλός:

Πρώτον, παραγνωρίζεται το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε μια διεθνώς κρίσιμη συγκυρία. Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση επιβραδύνει την ανάπτυξη και ενισχύει τον πληθωρισμό και την ανεργία. Η αλματώδης άνοδος των τιμών στους τομείς της ενέργειας και όλων των πρώτων υλών, έχει προσλάβει τη μορφή ενός καταιγισμού αυξήσεων που ακουμπούν εμάς, όπως και τους πολίτες όλου του κόσμου, ολοένα και περισσότερο, ολοένα και πιο πειστικά. Ο αρχικός εφησυχασμός και οι καθησυχαστικές δηλώσεις αποδεικνύονται μέρα με τη μέρα εκτός τόπου και χρόνου. Οι επιπτώσεις από την παγκόσμια οικονομική ύφεση θα αυξάνονται και αποτελεί στρουθοκαμηλισμό να ελπίζει κανείς ότι θα περάσουν δίπλα μας, εφόσον ζούμε με το καθεστώς του ευρώ, στην ενιαία Ευρώπη του παγκόσμιου ανταγωνισμού.

Δεύτερον, τα κυβερνητικά μέτρα δεν απευθύνονται ούτε στο σύνολο ούτε στην ουσία του προβλήματος. Η μεγάλη πηγή ακρίβειας πρέπει να αναζητηθεί όχι στην ανταγωνιστική δημοκρατία των επιχειρήσεων, αλλά στο βασίλειο του Κράτους! Το Κράτος ήταν και παραμένει ο κύριος δημιουργός ακρίβειας και τα μέτρα που καλείται να πάρει θα όφειλαν να είναι, πρωτίστως, μέτρα εκσυγχρονισμού του.

Έχω και άλλοτε τονίσει ότι, σε αντίθεση με τις επιχειρήσεις, στο βασίλειο του Κράτους κανένας ανταγωνισμός δεν επιτρέπεται, κανένας έλεγχος δεν ασκείται και καμία απόδοση λογαριασμού δεν γίνεται. Ωστόσο, ο Έλληνας φορολογούμενος, ο Έλληνας καταναλωτής, εισπράττει στο ακέραιο την αναποτελεσματικότητα του Κράτους και πληρώνει στο ακέραιο το κόστος του.

Γράφεται συχνά πως η χαμηλή ανταγωνιστικότητα είναι το κύριο αίτιο του πληθωρισμού. Αυτό που δεν αναφέρεται, όμως, και που σκόπιμα αποσιωπάται από τους πολιτικούς, από την πλειονότητα των τεχνοκρατών και από τα ίδια τα ΜΜΕ, είναι πως το τεράστιο μέγεθος του Κράτους είναι αυτό που φέρει την κύρια ευθύνη για τη χαμηλή ανταγωνιστικότητα της ελληνικής παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών. Ο ιδιωτικός τομέας έχει επανειλημμένα και με συνέπεια αποδείξει πως, κατά κανόνα, είναι ανταγωνιστικός. Κάνει καλά τη δουλειά του, επενδύει στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, δημιουργεί θέσεις εργασίας, στέκεται στις διεθνείς αγορές, εισάγει τεχνολογία, υιοθετεί σύγχρονα πρότυπα οργάνωσης, λειτουργίας, διοίκησης και διαχείρισης ανθρώπινων πόρων. Ο δημόσιος είναι που υστερεί –σε βαθμό καταθλιπτικό και επιβαρυντικό για το εθνικό μέλλον.

Η λειτουργία του παμφάγου Κράτους αποτυπώνεται ανάγλυφα στον ΟΣΕ, στον ΗΣΑΠ, στον ΟΑΣΑ, στα Ταχυδρομεία, στην Ολυμπιακή, στη ΔΕΗ, στο σύνολο σχεδόν των 50 μεγάλων δημοσίων επιχειρήσεων, των 10.000 διοικητικών συμβουλίων, επιτροπών και ΝΠΔΔ, που διοικούνται κατά κανόνα από κομματικά διορισμένα στελέχη, συμπεριφέρονται ως ανεξέλεγκτα μονοπώλια σε κρίσιμους τομείς της οικονομίας και, με το κόστος της αναποτελεσματικότητας και της σπατάλης τους, επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό με τεράστιες δαπάνες.

Εύλογα, όμως, δημιουργείται το ερώτημα: Όταν το ίδιο το Κράτος αυξάνει το ρεύμα κατά 20% ή τα εισιτήρια στις αστικές συγκοινωνίες κατά 10%, πού ακριβώς υποβάλλει τα κοστολογικά στοιχεία που δικαιολογούν τις αυξήσεις;

Όταν το Κράτος αυξάνει τους φόρους (με τον ΦΠΑ ή στο πετρέλαιο), πρόκειται για αισχροκέρδεια ή για δικαιολογημένη αύξηση; Προκειμένου για τις επιχειρήσεις, η απάντηση είναι αυτομάτως καταγγελτική. Τις υπηρεσίες του Κράτους, όμως, ποιο Παρατηρητήριο Τιμών τις παρακολουθεί;

Έτσι λειτουργεί το βασίλειο του Κράτους. Και η λειτουργία του αυτή προσδιορίζεται από:

- Τα δεκάδες ΝΠΔΔ και τις εκατοντάδες επιτροπές που δραστηριοποιούνται στις παρυφές του δημόσιου τομέα και των οποίων πραγματικός στόχος είναι να μην γίνει καμία αλλαγή. Συμφέρον τους είναι η ακινησία.
- Την τεράστια γραφειοκρατία που απλώνεται σε κάθε πτυχή και δράση της οικονομίας και της κοινωνίας και η οποία έχει ως στόχο τη συντήρηση και αναπαραγωγή της ίδιας της ύπαρξής της.
- Το πολύπλοκο πλέγμα νόμων, τροποποιήσεων, προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων, ερμηνευτικών εγκυκλίων, που ενισχύουν τη γραφειοκρατία και αποδυναμώνουν τον πολίτη.
- Τον πολυεπίπεδο κρατικό παρεμβατισμό που στην πράξη καθορίζει, άμεσα ή έμμεσα, το επίπεδο τιμών μεγάλου μέρους του ΑΕΠ, επιβάλλοντας περιορισμό του ανταγωνισμού και εναρμονισμένες πρακτικές με νόμους και ρυθμίσεις.

Σε αυτό το βασίλειο του Κράτους είναι φυσικό να κυριαρχούν το υψηλό κόστος και η χαμηλή ποιότητα, «μολύνοντας» το σύνολο της εθνικής οικονομίας και παραγωγής. Τα συνεπαγόμενα ελλείμματα φορτώνονται στον προϋπολογισμό, όπου τα πληρώνουμε καθημερινά, ξανά εμείς οι ίδιοι, μέσα από τους φόρους και την αύξηση του δημόσιου χρέους.

Στο πλαίσιο αυτό, τα μέτρα του Υπουργείου Ανάπτυξης μοιάζουν με απλό αντιπερισπασμό – και προσπάθεια μετακύλισης των ευθυνών που εύλογα αναζητεί η κοινή γνώμη. Κανείς δεν υποστηρίζει βέβαια ότι όποιοι νόμοι υπάρχουν δεν πρέπει να τηρούνται και ότι οι παραβάτες δεν πρέπει να διώκονται.

Αλλά η υγιής λειτουργία της αγοράς δεν διασφαλίζεται με τον «χωροφύλαξ και τον αστυφύλαξ». Το παγκόσμιο τσουνάμι και οι στρεβλώσεις της κρατικοδίαιτης ελληνικής οικονομίας δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν με τον χορό της βροχής ούτε με τη συλλήβδην δαιμονοποίηση της επιχειρηματικότητας με άλλοθι κάποιους παραβάτες.

Το τι πρέπει να γίνει για να βγούμε από τον φαύλο κύκλο της ακρίβειας είναι προφανές και πασίγνωστο. Είναι αυτό που έχουν επιτύχει ή πασχίζουν να κάνουν όλες οι δυναμικές χώρες του κόσμου. Ο πραγματικός εκσυγχρονισμός του κράτους με τον επαναπροσδιορισμό του ρόλου του και την εισαγωγή των κριτηρίων της αξιοκρατίας, της αποτελεσματικότητας και της διαφάνειας στη λειτουργία του. Η απελευθέρωση των δημιουργικών δυνάμεων του τόπου. Η δημιουργία ευνοϊκών προϋποθέσεων για την αναπτυξιακή δυναμική της οικονομίας, την άμιλλα, την αξιοκρατία. Η ενθάρρυνση της επιχειρηματικότητας, των επενδύσεων, της καινοτομίας.

Μόνον έτσι αυξάνεται η απασχόληση και η κοινωνική ευημερία. Μόνον έτσι θα αποκτήσουμε καλύτερα προϊόντα και υπηρεσίες σε ανταγωνιστικές τιμές. Μόνον έτσι θα βελτιωθεί το βιοτικό μας επίπεδο.

Το πρόβλημα της ακρίβειας δεν είναι ένας πονοκέφαλος που περνάει με παυσίπονα, αλλά μια κρατικοδίαιτη παθολογία που απαιτεί νυστέρι.

Και τώρα θέλω να σας πω δύο λόγια για το πάντα φλέγον θέμα του Ασφαλιστικού:

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχουμε μέχρι σήμερα, τα μέτρα αποτελούν την πρώτη φάση των αλλαγών και αφορούν κυρίως τον ιδιωτικό τομέα. Θεωρητικά θα ακολουθήσει και δεύτερη φάση με αλλαγές που θα αφορούν το δημόσιο τομέα.

Τα μέτρα εστιάζονται σε τρεις άξονες: τη συγχώνευση των ασφαλιστικών ταμείων, τις αλλαγές στα όρια ηλικίας και τη δημιουργία ειδικού αποθεματικού για το μέλλον.

Μέσα στο πλαίσιο αυτό, έχουμε τις εξής παρατηρήσεις:

- Ως προς τις συγχωνεύσεις, αυτές έχουν νόημα όταν γίνονται με στόχο τη δημιουργία συνεργιών. Από τις μέχρι σήμερα εμπειρίες και τις ανακοινώσεις που έχουν γίνει αυτό δεν εμφανίζεται ως προοπτική.
- Ως προς τη χρηματοδότηση, αυτή επαφίεται στην αξιοπιστία και συνέπεια του Κράτους. Η εμπειρία μέχρι σήμερα δεν προσφέρει ιδιαίτερα εχέγγυα για την επίτευξη των συγκεκριμένων στόχων.
- Ως προς τα έσοδα από το ΦΠΑ, εύλογο είναι το ερώτημα αν, με βάση τις δημοσιονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η χώρα μας, ο στόχος της διάθεσης του 4% των ετήσιων εσόδων από το ΦΠΑ δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά την αύξηση των συντελεστών;

Σ' ένα γενικότερο πλαίσιο, έχουμε την πεποίθηση πως όλοι οι πολίτες που ανησυχούν για τη σύνταξή τους περιμένουν τη συνταξιοδοτική τους ασφάλεια μέσα από ένα ολοκληρωμένο σχέδιο βιώσιμης λύσης του Ασφαλιστικού, με ορίζοντα το 2020 και όχι το 2010. Τα μέτρα που συζητούνται κινούνται προς τη σωστή κατεύθυνση, αλλά θα αρχίσουν να εφαρμόζονται από το ...2013. Είναι μέτρα που ξεκινούν την αντιμετώπιση του προβλήματος, αλλά δεν αποτελούν πραγματική λύση. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πολλά από τα προβλήματα του ασφαλιστικού συστήματος είναι ήδη εδώ και απαιτούν άμεση αντιμετώπιση. Χαρακτηριστικό και αντιπροσωπευτικό παράδειγμα είναι η έλλειψη πόρων για την κάλυψη άμεσων υποχρεώσεων.

Ο ΣΕΒ έχει συχνά τονίσει ότι στο ασφαλιστικό, όπως και σε όλα τα μεγάλα προβλήματα, η κοινωνία μας χρειάζεται, αν όχι εδώ και τώρα, πάντως με σταθερότητα και επιμονή, αποφασιστικές απαντήσεις, ολοκληρωμένες λύσεις, πραγματικές διεξόδους.